

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **E. M.**, narozený dne X,
státní příslušnost Republika Severní Makedonie,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 880 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-5834-38/PP-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU a platnost pobytové karty rodinného příslušníka EU nebyla dle § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců“), prodloužena, neboť byl shledán důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobce na území České republiky uvedený v § 87f odst. 3 písm. f) téhož zákona. Zároveň byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nedostatečně posoudil námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku, když žalovaný nesprávně interpretuje a operuje s tímto neurčitým právním pojmem. V tomto kontextu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, který se primárně zabývá právě posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Žalobce se pak plně v korelaci s výše specifikovaným judikátem domníval, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) a návazně v judikatuře Soudního dvora EU. Uvedená směrnice přiznala členským státům EU právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. S přihlédnutím k citovanému judikátu žalobce dovozoval jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a jednak, že na jeho případ nelze aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku.
3. Žalobce konstatoval, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci neurčitého právního pojmu veřejný pořádek, přičemž byl potvrzen právní názor žalobce, kdy žalobce citoval ze zmíněného judikátu, že *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. (...) I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011-85, ze kterého dle žalobce rovněž plyne, že nikoli každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn. Dle žalobce lze shrnout zmiňovanou judikaturu tak, že ani odsouzení za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Žalobce zdůraznil, že u něj nedošlo ani jednou k odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V současnosti ve výpisu z Rejstříku trestů figuruje u žalobce toliko jeden záznam, kdy jeho zkušební doba končí za 3 měsíce. Je podle jeho názoru naprosto absurdní vycházet z dřívějších trestů, které se odehrály před třeba 16 nebo 10 lety, kdy tyto tresty jsou již dávno zahlazeny. I obstarání si přehledu přestupků je pro posouzení závažného narušení veřejného pořádku absurdní, jelikož nelze v porovnání s rodinnými vazbami, kterými žalobce v České republice disponuje, kdy zde má svoji manželku a tři nezletilé děti a sám zde žije již 11 let, zamítnout jeho pobyt na pouhých přestupcích či podmíněném odsouzení. Poukázal na to, že žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, kterým se snažil podpořit domněnky, že jednání žalobce lze považovat za skutečné, aktuální, závažné a s důvodným nebezpečím ohrožení zájmu do budoucna, avšak daný rozsudek se týkal člověka, který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 11 let za drogovou trestnou činnost, což rozhodně není

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přílehlavý rozsudek na případ žalobce. Dále na straně 9 napadeného rozhodnutí odkazoval žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 10. 2022, č.j. 114 A 4/2022, kdy se jednalo o člověka, který byl odsouzen k 10 let nepodmíněně a stejně v daném rozsudku soud žalobě vyhověl, tudíž opět si žalovaný snaží vykládat judikaturu v neprospěch žalobce, kdy takto opravdu nelze činit. Žalobce opětovně uvádí, že mu byl přechodný pobyt již dvakrát prodloužen, a to i v případě, kdy byl v roce 2017 odsouzen, tak ve 2018 mu byl přechodný pobyt bez problému prodloužen. Jeho rodinné vazby se navíc oproti minule zvětšily, neboť se mu narodil syn A. M., nar. X, kdy navíc je syn ve velmi útlém věku a potřebuje péči obou rodičů, tudíž není možné, aby na miskách vah převážilo podmíněné odsouzení, kdy navíc mu za 3 měsíce končí zkušební doba s vazbami, které zde žalobce má. Takovýto postup se naprosto přičí stávající judikatuře. Žalovaný se ani nijak nevypořádal v rámci vyjádření k podkladům s rozhodnutími Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, na které odkazoval žalobce, konkrétně se jedná o rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č. j. MV-166549-4/SO-2020 ze dne 14. 12. 2020 a dále na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců č.j. MV-14468-4/SO-2021 ze dne 15. 3. 2021, kdy se jednalo o podobné případy, avšak pouze o udělení přechodného pobytu, ne o jeho prodloužení a odejmutí, jak v daném případě, tudíž v případě žalobce by mělo být poměřování vah ještě více precizní a ve prospěch žalobce, jelikož tomu již byl přechodný pobyt za stejné situace prodloužován od roku 2012. Žalovaný zneužívá toho, že již v rámci zamítnutí žádosti z důvodu závažného narušení veřejného pořádku odpadá kontrolní mechanismus ve smyslu nadřízeného správního orgánu, proto úředníci správního orgánu zneužívají své pravomoci a zahlcují soudy a vystavují účastníky řízení do nelegálních pobytů, i když je to naprosto tristní.

4. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela ignoroval zásadní faktory svědčící o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho syna, ač právě posouzení dopadu do jeho života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nejen v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale taktéž s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Poznamenal, že je sice prudší povahy, ale není to žádný kriminálník. Žalobce žije na území České republiky od roku 2012, kdy má povolen přechodný pobyt na jeho manželku. Za dobu 11 let zde zplodil 3 krásné děti – E. M., nar. X, S. M., nar. X, a A. M., nar. X, kdy všechny děti jsou taktéž občani České republiky. Nejmenší A. je ve velmi útlém věku, kdy potřebuje každodenní péči otce i matky. Manželka žalobce je na rodičovské dovolené, kdy navíc trpí systémovým lupusem, který ji značně omezuje ve fungování, tudíž obživa celé rodiny je na žalobci, který podniká ve stavebnictví. Zamítnutím žádosti se rodina dostane do existenčních problémů, neboť žalobce bude muset odcestovat a nebude moci zde podnikat. Je absurdní, aby žalovaný uváděl, že výdělečná činnost žalobce není nutně spjata s Českou republikou, jestliže ten zde má zaběhlou firmu a sám na OSVČ podniká od roku 2016.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobce je jako občan Severní Makedonie a držitel biometrického pasu oprávněn na území ČR a států Schengenského prostoru po dobu až 90 dnů v období 180 předcházejících dnů bez víza; tedy ani osobní kontakt s rodinou nemusí přerušovat déle než na 90 dnů. Současně tímto bude lépe chráněn veřejný pořádek v ČR, neboť případný pobyt žalobce na území České republiky nebude soustavný, čímž riziko Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

míry ohrožení veřejného pořádku klesá. Zdůraznil, že žalobce, ačkoliv považuje dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života za nepřiměřený, žádné konkrétní negativní dopady svého tohoto rozhodnutí neuvádí snad s výjimkou toho, že by manželka sama rodinu na území České republiky neuživila. Není-li manželka schopna rodinu zajistit finančně, bude se muset o rodinu finančně postarat žalobce. Uvedl, že pokud by žalobce nemohl jako rodinný příslušník občana ČR provozovat svou živnost ze zahraničí nebo měl za to, že toto není možné, pak bude muset zřejmě zajistit finanční prostředky pro svou rodinu v zemi původu. Žalobce sám je v produktivním věku a v zemi původu má, jak vyplynulo z výsledku, má i dostatečné zázemí. Poukázal na to, že z výsledku provedeného v rámci správního řízení navíc žalovaný zjistil, že žalobce má v zemi původu zajištěné zázemí a návrat tam by mu neměl činit žádné potíže, dokonce v zemi původu společně s manželkou vlastní i byt. Ostatně i celý zbytek rodiny se nachází v zemi původu, rodiče žalobce vlastní velký rodinný dům a zajisté budou ochotni pomoci s péčí o manželku i děti. Pokud by se manželka žalobce i s dětmi rozhodla přeci jenom zůstat v ČR, pak ohledně společného soužití uvedl, že toto lze realizovat i „na dálku“, s využitím moderních komunikačních prostředků mohou být manželé v kontaktu v podstatě denně.

6. Zdůraznil, že ve výpisu z evidence Rejstříku trestů figuruje pouze jeden záznam o odsouzení žalobce, konkrétně byl žalobce rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 3 T 128/2020-23, shledán vinným úmyslným trestným činem vydírání, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem na dobu dvou let, rozsudek nabyt právní moci 31. 3. 2022. Mimo to však byl žalobce na území ČR odsouzen za úmyslné trestné činy ještě v letech 2007, 2013 a 2017. Tato odsouzení sice již byla zahlazena, ovšem ukazují, jakým způsobem se žalobce staví k zákonům ČR, tedy ukazují na jeho sklon k protiprávnímu chování. Žalobce byl rovněž řešen pro vícero přestupků proti občanskému soužití. Žalobci sice nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, nicméně byla mu stanovena poměrně dlouhá zkušební doba, právě z důvodu možnosti sledování žalobcova chování a toho, zda žije opravdu řádným životem a není oním nenapravitelným recidivistou tak jako doposud. Teprve po uplynutí této zkušební doby lze usuzovat o tom, že žalobce vede řádný život a již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a to s ohledem i na jeho přechodné odsouzení pro trestnou činnost a přestupky proti občanskému soužití, jichž se hojně v mezích dopouštěl. Zdůraznil, že žalobce tedy díky své trestné činnosti v minulosti a opakovaným narušením veřejného pořádku, které sice nevyústily v trestný čin, ale pouze v přestupek proti občanskému soužití, i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. V případě žalobce prakticky nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Naopak na základě okolností spáchání trestné činnosti, stejně jako délky zkušební doby, je žalovaný toho názoru, že žalobce i nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

Jednání soudu

7. Při jednání soudu dne 18. 3. 2024 právní zástupce žalobce poukázala na to, že u žalovaného rozhodují nekompetentní lidé, kteří nemají kapacity k řádnému posouzení žádostí o povolení k přechodnému pobytu. Zdůraznil, že se žalovaný nevypořádal s rozhodnutími nadřízeného orgánu ve věcech příbuzných žalobce, jimiž byla prodloužena pobytová oprávnění. Uvedl, že v roce 2012 bylo žalobci pobytové oprávnění uděleno, odsouzen byl v letech 2013 a 2017, přesto mu byl v roce 2018 prodloužen přechodný pobyt. Upozornil na to, že osoby, které byly odsouzeny k trestu odnětí svobody v trvání 10 let, dostávají

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přechodný pobyt, není proto dle jeho názoru možné, aby žalobci, který je ženatý a má 3 nezletilé děti, nebyl prodloužen pobyt.

8. Žalovaný se z jednání soudu omluvil.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Podle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.
11. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, kde konstatoval, že *„[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“*
12. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který je jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Musí být tedy interpretován v souladu s účelem směrnice. To platí, přestože v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana České republiky, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU, musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Uvedené ustanovení směrnice (čl. 27 odst. 2) přitom uvádí: „*Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“
14. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, konstatoval, že „*předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/20 - 49).*“
15. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, vyslovil závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona (srov. i rozsudky soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 Azs 285/2018-35, či ze dne 14. 4. 2020, č. j. 3 Azs 33/2020-40).
16. Správní orgány v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku mohou přihlížet i k zahrazeným odsouzením. V rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[a]čkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahrazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahrazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodně i § 106 trestního zákoníku).*“
17. V posuzované věci se žalovaný při hodnocení závažného narušení veřejného pořádku, podrobně zaobíraly osobou žalobce. Skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu pro narušení veřejného pořádku spatřoval zejména v dlouhodobém a opakovaném páčání trestné činnosti žalobcem. Žalobce byl dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 43 T 14/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 To 84/2007-2342, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 17. 1. 2006 užil veřejnou listinu – makedonský cestovní pas č. X vydaný na jméno E. M., nar. X, u kterého byl změněn obsah, jako pravou, kdy na základě tohoto cestovního dokladu uzavřel dne 17. 1. 2006 manželství, a že od přesně nezjištěné doby do dne 4. 10. 2006 bez povolení v místě svého přechodného bydliště v X, přechovával a hromadil 46 kusů nábojů ráže 7,65 mm Br., z nichž 34 kusů obsahuje střely s ocelovým jádrem; žalobce se tak dopustil trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovoleného ozbrojování a byl odsouzen k trestu odnětí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu ve výměře 3 let a k trestu propadnutí věci.

18. Dále byl dle trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2013, č. j. 27 T 92/2013-76, shledán vinným, že dne 11. 6. 2012 při kontrole vozidla měl u sebe a následně vydal policejní hlídce nelegálně drženou samonabíjecí pistoli zn. CZ, model 75B, výrobní číslo těla pistole 9-0280 s nepůvodními střenkami i příslušným zásobníkem s 12 ks nábojů 9 mm zn. Luger, k jejichž držení je nutno být vlastníkem zbrojního průkazu, čímž spáchal přečin nedovoleného ozbrojování a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 20 měsíců.
19. Dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 27 T 26/2016-156, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 31. 10. 2015 v Ústí nad Labem při vyřizování osobních záležitostí spolu s další osobou nejméně jednou udeřil pěstí do obličeje poškozeného, poté v klubu oba obžalovaní fyzicky napadli poškozeného, že obžalovaný M. B. jej několikrát udeřil pěstí do hlavy a kopal do něho, k útoku se připojil i žalobce, který poškozeného udeřil pěstí a kopl do něho, čímž poškozenému způsobili zhmoždění kořene nosu, brady, drobné ranky sliznice rtů, větší hematom na pravé paži, odřeniny loktů a levého kolene a bolesti v oblasti bederní páteře s lékařským ošetřením bez následné pracovní neschopnosti a omezení v obvyklém způsobu života, čímž spáchali přečin výtržnictví a žalobce byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a k peněžitému trestu 20 000 Kč.
20. Dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 3 T 128/2020-23, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 12. 7. 2020 v době od 21:20 hodin do 21:25 hodin před domem na adrese X pod pohrůžkou užití střelné zbraně, kterou měl ve své příruční tašce, tzv. ledvince, vyhrožoval rodině J., že pokud mu nevrátí odcizené pánské horské jízdní kolo, tak se vrátí a všechny postřílí, včetně manželek a dětí, čímž u poškozených vzbudil důvodnou obavu o jejich zdraví a život, čímž spáchal zločin vydírání a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 2 let.
21. Z uvedeného přehledu rozhodnutí trestních soudů, které žalovaný zařadil do správního spisu, je patrné, že se žalobce mezi lety 2006 až 2020 dopustil trestných činů padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovoleného ozbrojování (celkem dvakrát), výtržnictví a vydírání (pod pohrůžkou užití střelné zbraně). Za uvedené trestné činy byl odsouzen k podmíněným trestům odnětí svobody v celkové délce trvání 41 měsíců, trestu obecně prospěšných prací v délce 250 hodin, peněžitému trestu a trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Je také zřejmé, že se žalobce po prvním odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 14/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 To 84/2007-2342, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu ve výměře 3 let, nijak zvlášť nepoučil a nezměnil svůj způsob života, neboť byl - sice po uplynutí zkušební doby - opětovně odsouzen za stejnou trestnou činnost, tj. nedovolené ozbrojování.
22. Ani odsouzení žalobce v roce 2013 Okresním soudem v Ústí nad Labem neznamenal polepšení žalobce v jeho životě, neboť se dne 31. 10. 2015 dopustil trestného činu, když se žalobce připojil k útoku na poškozeného, kterého udeřil pěstí a kopl do něho.
23. O násilnické povaze žalobce rovněž svědčí žalobcova přestupková minulost, kdy byl opakovaně uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 16. 7. 2018 v době kolem 19:40 hodin, v prodejně Kebabu, úmyslně shodil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obsluhu prodejny všechny věci, včetně platebního terminálu, z pultu na zem (srov. rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem město ze dne 23. 8. 2018, č. j. Přest. M01048/2018/ČernV-12), že dne 9. 5. 2018 kolem 11:50 hodin v Ústí nad Labem před kavárnou Gastro Hvězda úmyslně F. K. fyzicky napadl, a to několika ranami rukou do oblasti zad (srov. rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem město ze dne 6. 2. 2019, č. j. Přest. M00722/2018/OcztJ-41), a že dne 3. 12. 2020 v době od 15.10 hod. do 15.30 hod. v Teplicích v obchodě s fotbalovými potřebami vyhrožoval P. D., že pokud bude pracovat na stavbě v Německu u firmy, se kterou měl dohodu pan J., že je „zbije jako psy“. Svým úmyslným jednáním narušil občanské soužití tak, že jinému vyhrožoval újmou na zdraví (srov. příkaz Magistrátu města Teplice ze dne 27. 6. 2023, č. j. MgMT/080652/2023).

24. Soud dále zdůrazňuje, že žalobcem spáchanou trestnou činnost nelze považovat za bagatelní (např. kapesní krádeže), nýbrž jde o závažnou trestnou činnost, která je u žalobce spojena s násilím vůči jiným osobám a nedovoleným ozbrojováním. Z přehledu výše uvedené trestné činnosti žalobce je jednoznačné, že pro žalobce není zjevně problém si opatřit střelné zbraně a náboje, když se opakovaně v minulosti dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování a že je schopen pod pohrůžkou použití střelné zbraně, kterou měl v době spáchání trestného činu dne 12. 7. 2020 u sebe, vyhrožovat postřílením celé rodiny včetně dětí. Tuto popsanou trestnou činnost žalobce soud hodnotí jako společensky vysoce škodlivou, která rozhodně nevypovídá o tom, že by žalobce reflektoval dřívější potrestání za jeho závadové jednání a že by ho odradilo od páčání další velmi závažné protiprávní činnosti. Žalovaný tak nevycházel z pouhého faktu, že žalobce byl v roce 2021 odsouzen za trestnou činnost a že je ve zkušební době do 31. 3. 2024, nýbrž z toho, že žalobce je osobností, která opakovaně páčá závažnou trestnou činnost násilné povahy a jehož předchozí odsouzení zjevně dosud nevedlo k nápravě jeho osobnosti. Je tedy správný závěr žalovaného, že žalobcova v minulosti páchaná trestná činnost (resp. i přestupková jednání) s ohledem na její charakter, četnost a opakování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku. Lze tak přisvědčit závěru žalovaného, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce představoval i aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku (k tomu srov. i rozsudek ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, který za aktuální shledal hrozbu i v případě, že byl poslední trestný čin spáchán více než 3 roky před zahájením správního řízení).
25. Rozhodnutí o neprodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU pro naplnění podmínek dle § 87 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců zároveň musí být přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana EU.
26. Soud při hodnocení dané otázky odkazuje např. na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* K otázce přiměřenosti zdejší soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž je uvedeno, že: *„... se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, v němž odkázel na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28).
28. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) v zásadě brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, neboť taková rozhodnutí by uvedené děti připravila o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana Unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 8. 3. 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124).
29. Z obsahu správního spisu soud k osobním a rodinným poměrům žalobce na území České republiky zjistil, že žalobce je ženatý (manželka J. M.) a má tři nezletilé děti – E. M., nar. X, S. M., nar. X, a A. M., nar. X, se kterými žije ve společné domácnosti ve vlastní nemovitosti; všichni rodinní příslušníci žalobce jsou občany České republiky. Dále soud zjistil, že žalobce podniká ve stavebnictví, přičemž jeho příjem má činit okolo 55 000 Kč měsíčně. Manželka je v současné době na rodičovské dovolené, její příjem momentálně tvoří pouze rodičovský příspěvek. Manželka žalobce se převážně stará o domácnost, přičemž s péčí o děti žalobce manželce pomáhá.
30. Z uvedených rodinných vztahů žalobce je zřejmé, že ten má na území České republiky vybudovány silné rodinné vazby. Zejména jde o to, že žalobce má tři nezletilé děti, přičemž nejstaršímu bylo v době vydání napadeného rozhodnutí 14 let a nejmladšímu 2,5 roku. Je nepochybné, že žalobce s dětmi a manželkou společně žijí ve vlastním bytě, přičemž rodina je závislá zejména na příjmech žalobce. Za takové situace nepovažuje soud dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zejména jeho dětí za přiměřené, neboť žalobcovy nezletilé děti nízkého věku jsou na žalobci ekonomicky závislé, a tedy i jsou v tomto směru odkázány na jeho výživu.
31. Soud uzavírá, že soud vyhodnotil závěr žalovaného o tom, že napadené rozhodnutí je z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce přiměřené, není správné. Z uvedeného důvodu soud shledal napadené rozhodnutí nezákonným, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 880 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudních poplatků ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d); účast u jednání – písm. g)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Dále soud přiznal žalobci částku 1 280 Kč za jízdné jeho právního zástupce k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět 18. 3. 2024 v celkové délce 180 km osobním automobilem Mercedes-Benz, reg. zn. X, (kombinovaná spotřeba 3,9 l na 100 km při ceně 38,70 Kč/l a při ceně 5,60 Kč za 1 km jízdy osobním automobilem) dle vyhlášky č. 389/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad a 400 Kč (celkem 4 započatých půlhodin) za náhradu promeškaného času cestou k soudním jednáním z Prahy do Ústí nad Labem a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. března 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.